

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobkyně: **O. P.**, narozená X
státní příslušnost U.
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2017, č. j. MV-64280-9/SO-2016,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, podanou u Městského soudu v P. dne 27. 1. 2017 a postoupenou Krajskému soudu v Praze, se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-75637-33/DP-2011, kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalobkyně předně namítala, že oba správní orgány postupovaly nezákonně, neboť nesprávně aplikovaly § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), na situaci, kdy žalobkyně byla předvolána k „výslechu“, přestože měla být předvolána k „pohovoru“.
3. Žalobkyně dále namítala, že se pohovoru nemohla zúčastnit, neboť v době doručování předvolání i konání pohovoru byla na U. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí s touto odvolací námitkou nevypořádala.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že se s právním názorem Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), na základě kterého byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, ztotožňuje, neboť se žalobkyně po předvolání nedostavila k pohovoru, a to bez řádné omluvy. Doplnila, že námitky uváděné v žalobě jsou shodné s námitkami odvolacími, které již vypořádala a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž ho přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
6. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení v reakci na výzvu soudu nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, soud postupoval dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval, přičemž vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovanou.
7. Ze správního spisu soud zjistil zejména tyto rozhodné skutečnosti:
8. Žalobkyně pobývala na území České republiky nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů s platností od 6. 9. 2006 do 19. 6. 2007 uděleného za účelem zaměstnání, následně na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností do 19. 6. 2009. Platnost tohoto povolení byla prodloužena do 12. 5. 2011. Dne 17. 10. 2011 žalobkyně podala žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu na účel zaměstnání. Tato žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 zamítnuta s odůvodněním, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území, spočívající v neplnění účelu dlouhodobého pobytu, tedy faktickém nevykonávání funkce jednatelky. K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 o zamítnutí žádosti žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc mu vrátila k novému projednání z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalobkyně dne 1. 10. 2014 zmocnila paní H. M. mimo jiné k přebírání písemností. Dne 10. 12. 2015 žalobkyně požádala o překvalifikování své žádosti ze dne 17. 10. 2011 na žádost o zaměstnaneckou kartu, k čemuž doložila smlouvu o smlouvě budoucí uzavřenou se společností P., s. r. o. Správní orgán I. stupně, s poukazem na ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, předvolal žalobkyni k výslechu a to na den 22. 1. 2016, předvolání žalobkyni zaslal na adresu místa pobytu na území České republiky, kterou žalobkyně jako adresu pro doručování ohlásila. Na adrese pro doručování žalobkyně nebyla poštovní doručovatelkou

zastižena, nebyly zjištěny skutečnosti bránící zanechání výzvy (mimo jiné nebylo zjištěno, že žalobkyně je na adrese neznámá, že uvedené místo doručení neexistuje, nebylo odmítnuto převzetí zásilky). Příslušná část doručované zásilky s výzvou k vyzvednutí zásilky s poučením ohledně nevyzvednutí zásilky byla ze zásilky odtržena, tudíž byla žalobkyni zanechána. Od 21. 12. 2015 bylo předvolání připraveno k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb a dne 5. 1. 2016 bylo nevyzvednuté vráceno zpět správnímu orgánu I. stupně. Vyrozumění o předvolání žalobkyně k výsledku bylo doručeno dne 4. 1. 2016 také zmocněné zástupkyni žalobkyně paní H. M. uplynutím úložní doby k vyzvednutí, vyrozumění jí bylo dne 5. 1. 2016 vloženo do schránky. Žalobkyně se k výsledku nařízenému na 22. 1. 2016 nedostavila, svou nepřítomnost před uvedeným datem ani daného dne nikterak nezdůvodnila a z výsledku se neomluvila.

9. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016 byla žádost žalobkyně ze dne 17. 10. 2011 zamítnuta a to s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že se žalobkyně na žádost nedostavila k pohovoru a to bez řádné omluvy, ač byla na následky nedostavení se, tj. zamítnutí žádosti, v předvolání upozorněna. V odvolání ze dne 4. 4. 2016, doplněném dne 14. 6. 2016, proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobkyně uvedla, že se nedostavila k nařízenému pohovoru z důvodu, že se v době jeho nařízení i v době termínu jeho konání nacházela mimo území České republiky, protože dne 11. 12. 2015 odcestovala na území U. a vrátila se dne 10. 2. 2016. Doplnila, že by se nemohla dostavit k žádnému výsledku a to ze zdravotních důvodů. Navíc byla dle názoru žalobkyně nesprávně předvolána k výsledku, namísto k pohovoru. K odvolání doložila kopii svého cestovního pasu s přechodovými razítky.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 1. 2017 žalovaná odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016 zamítla a toto rozhodnutí potvrdila. V napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala, že v posuzované věci jsou slova „pohovor“ a „výslech“ synonyma, žalobkyně se na předvolání správního orgánu I. stupně nedostavila, svou nepřítomnost neomluvila, správní orgán I. stupně tak postupoval ve svém rozhodnutí zcela správně.
11. Soud nejprve rozsudkem ze dne 31. 1. 2019, č. j. 48 A 57/2017 – 38, napadené rozhodnutí žalované a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud mj. nesouhlasil se závěrem žalované, že bylo žalobkyni řádně doručeno předvolání k pohovoru nařízenému na 22. 1. 2016. Z toho důvodu tak nemohl správní orgán I. stupně sankcionovat žalobkyni z důvodu nedostavení se k tomuto pohovoru a zamítnout její žádost ze dne 17. 10. 2011.
12. Tento rozsudek Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) rozsudkem ze dne 30. 5. 2019, č. j. 10 Azs 58/2019 – 26, zrušil a věc zdejšímu soudu vrátil k dalšímu řízení. NSS dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně doručoval předvolání v souladu s § 19 odst. 1 a odst. 5 (ve spojení s § 59) správního řádu do vlastních rukou žalobkyně na adresu pro doručování. Jelikož žalobkyně nebyla zastižena a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, byla písemnost uložena (srov. § 23 odst. 1 správního řádu). Zároveň konstatoval, že byly naplněny podmínky pro doručení předvolání ze dne 17. 12. 2015 fikcí. Uvedl, že z obálky obsahující zasílanou nevyzvednutou písemnost, která je součástí správního spisu, plyne, že na ní byla uvedena správná doručovací adresa. Na předtištěné doručence na přední straně obálky (která je z důvodu nevyzvednutí zásilky stále zcela správně součástí obálky) je zaznamenáno a stvrzeno podpisem poštovní

doručovatelky, že žalobkyně nebyla při doručování zásilky zastižena, že zásilka byla ode dne 21. 12. 2015 připravena k vyzvednutí a že bylo v místě doručování zanecháno oznámení o tomto uložení a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí zásilky (viz razítko „Nezastižen, oznámeno“). Ze zadní strany obálky pak plyne, že oznámení bylo učiněno dne 21. 12. 2015, posledním dnem lhůty pro vyzvednutí bylo 31. 12. 2015, zásilka nebyla ve stanovené lhůtě vyzvednuta, a byla proto vrácena odesilateli 2. 1. 2016. Ze zadní strany obálky je odtržena část, která obsahuje poučení o právních důsledcích vyplývajících z nevyzvednutí zásilky ve stanovené lhůtě. Správní orgán I. stupně při podání zásilky k poštovní přepravě na přední straně obálky neoznačil křížkem možnost „Nevracet, vložit do schránky, uložit jen 10 dní“ – vyloučil tedy ve smyslu § 23 odst. 4 správního řádu vložení nevyzvednuté zásilky do domovní schránky. To ostatně potvrzuje skutečnost, že na zadní straně obálky je přeškrtnuta věta „Bylo požádáno o vložení do domovní schránky. Zásilku nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo“. Na obálce sice není ručně zaškrtnuta předtištěná věta „Adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení“, současně je však nutno zdůraznit, že splnění této povinnosti vyplývá z razítka a podpisu doručovatelky umístěného o pár centimetrů níže („Nezastižen, oznámeno“) i z razítka „Oznámeno“ (21. 12. 2015) na zadní straně obálky. Příslušná chlopeň s poučením je z obálky odtržena, což plně koresponduje s dalšími skutečnostmi vyplývajících z obálky. Právním názorem, že žalobkyni bylo předvolání doručeno fikcí dne 31. 12. 2015, je soud v dalším řízení vázán.

13. Zdejší soud tedy přistoupil k novému projednání věci.
14. Žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byla správnímu orgánu I. stupně podána před 24. 6. 2014 a řízení nebylo k tomuto datu pravomocně skončeno. Dle čl. 11 zákona č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, je v takových případech správní orgán povinen postupovat dle znění zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014.
15. Dle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ustanovení § 31 odst. 1 a 4, § 33, § 34, § 37, § 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
16. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
17. Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
18. Žalobkyně předně namítala, že neměla být předvolána k výsledku, ale k pohovoru, a též, že sankcí nedostavení se k výsledku nemělo být zamítnutí její žádosti. Žalovaná tvrdila, že v posuzované věci se v případě pojmu „výslech“ a „pohovor“ jedná o synonyma.

V napadeném rozhodnutí zdůraznila, že dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na vydání povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obdobně. Tato právní úprava tak má být použita v plném rozsahu a může být aplikována i v případě, kdy se žalobkyně na základě předvolání nedostavila k výsledku. Pohovor i výslech mají stejný cíl, neboť slouží ke zjištění či ověření informací potřebných pro posouzení žádosti přímo od účastníka. Správní orgán I. stupně měl právo předvolat žalobkyni k výsledku za účelem možnosti od ní potřebné informace získat či ověřit a v případě nedostavení se zamítnout její žádost o povolení či prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

19. Stran uplatněné argumentace žalobkyně, že pojmy „pohovor“ a „výslech“ nejsou synonymy, krajský soud konstatuje, že na oba tyto pojmy je třeba nahlížet z materiálního hlediska, tedy z hlediska toho, co je jejich účelem pro správní řízení, a nikoli vycházet pouze z použité terminologie zákona.
20. Soud předesílá, že skutkově obdobnou věcí se již zabýval Městský soud v P. v rozsudku ze dne 29. 12. 2011, č. j. 11 A 252/2010 – 41, v němž dospěl ke shodnému závěru jako žalovaná. Konstatoval, že *„výkladem obsahu pojmu „pohovor“ a „výslech“ lze dospět k závěru, že tímto obsahem je jedno a totéž – způsob, kterým správní úřad zjišťuje bezprostředně od účastníka správního řízení informace, které buď samy o sobě nevyplývají z obsahu žádosti a příloh k ní přiložených, nebo jsou nezbytné pro jejich ověření či doplnění. Pouhá záměna terminologie označení takového úkonu nevede sama o sobě k závěru o nezákonnosti úkonu. Rozhodující je skutečný obsah poučení, kterého se účastníku řízení dostalo a jeho faktická činnost ve správním řízení“* (shodně k tomu srov. též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2017, č. j. 62 A 27/2015 – 36, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2016, č. j. 48 A 36/2014 – 36). Soud se s tímto závěrem Městského soudu v P. a tedy de facto i s názorem žalované zcela ztotožňuje. Nedostavení se k výsledku ve smyslu § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rámci řízení o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu tedy má stejné následky jako nedostavení se k pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně měl povinnost objektivně zjistit skutečný stav věci a to i provedením pohovoru se žalobkyní za účelem odstranění pochybností ve věci podané žádosti. Přestože byla žalobkyně správním orgánem I. stupně v předvolání ze dne 17. 12. 2015 nepřesně vyzvána k účasti na výsledku namísto dostavení se k pohovoru, byla řádně poučena o následcích nedostavení se – tedy o hrozícím zamítnutí její žádosti. I když správní orgán I. stupně použil v předvolání odlišný pojem, než zákon uvádí, bylo z předvolání zřejmé, že předvolává žalobkyni k ověření některých skutečností týkajících se podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty s poukazem na § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a žalobkyně měla povinnost se tohoto úkonu zúčastnit. S přihlédnutím k výše uvedenému proto soud shledal tuto námitku žalobkyně nedůvodnou.
21. Soud se také zabýval námitkou spočívající v tom, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádala odvolací důvod, že žalobkyně v době doručování předvolání a konání pohovoru byla mimo území ČR a proto se k němu nedostavila. Soud připomíná, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za mylné a proč pokládá účastníkem tvrzené skutečnosti za nerozhodné či nesprávné (viz např. rozsudky NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 As 103/2013 – 21, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109).

22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně objasnila, že žalobkyni bylo předvolání k pohovoru doručeno dne 31. 12. 2015, a to fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu. Zároveň uvedla, že o pohovoru byla vyrozuměna i zmocněnkyně žalobkyně, a že se žalobkyně na pohovor nedostavila bez náležité omluvy, ač byla na takovou skutečnost upozorněna. Žalobkyně v žalobě sice uvedla, že „*jí předvolání k výsledku nebylo doručeno*“, ale v kontextu celé žalobní námitky je nutno toto tvrzení chápat tak, že z důvodu své nepřítomnosti na území ČR se s obsahem předvolání fakticky neseznámila, neboť si je v úložní lhůtě nevyzvedla a zásilka byla následně vrácena správnímu orgánu I. stupně.
23. Pro posouzení této námitky se soud nejprve zabýval tím, zda byla žalobkyně k pohovoru účinně předvolána. Soud vázán právním názorem NSS uvedeném v rozsudku ze dne 30. 5. 2019, č. j. 1 Azs 58/2019 – 26, dospěl k závěru, že žalobkyni bylo předvolání účinně doručeno fikcí dne 31. 12. 2015, když uplynula desetidenní lhůta pro vyzvednutí zásilky (k důvodům srov. bod 12 tohoto rozsudku).
24. Následně posuzoval, zda předvolání obsahuje veškeré náležitosti, a zda je z něj zřejmé, jaké by případné nedostavení se na určené místo v určený čas mělo důsledky. Zásadní je skutečný obsah poučení, kterého se účastníku řízení dostalo k jeho dalšímu postavení ve správním řízení. Žalobkyně se měla dostavit dne 22. 1. 2016 v 10:00 na pracoviště odboru azylové a migrační politiky MV ČR na adrese C., P.-Ch., k pohovoru ve smyslu ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Předvolání obsahuje poučení, které jasně upozorňuje na zamítnutí žádosti v případě, že se žalobkyně nedostaví. V poučení zároveň správní orgán I. stupně stanovil povinnost bezodkladné omluvy, pokud by se žalobkyně nemohla ze závažných důvodů dostavit a uvést důvod své neúčasti. Přestože byla žalobkyně poučena o případném následku nedostavení se, k úkonu se nedostavila.
25. Soud se dále zabýval tím, zda žalobkyně svoji neúčast na pohovoru omluvila. Konstatuje, že ustanovení správního řádu se na řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu použijí, nestanoví-li zákon o pobytu cizinců jinak (srov. § 1 odst. 2 správního řádu). Zákon o pobytu cizinců je předpisem speciálním vůči obecné úpravě obsažené ve správním řádu. O předvolání zákon o pobytu cizinců zvláštní ustanovení neobsahuje. Z § 59 správního řádu tak pro žadatele vyplývá povinnost dostavit se včas na určené místo (tedy i k výsledku podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Pokud tak nemůže žadatel ze závažných důvodů učinit, je povinen se bezodkladně omluvit, a to s uvedením důvodů.
26. Pro to, aby žadatel zamezil zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu nedostavení se k pohovoru, by musely být splněny dvě podmínky. Zprv by žadatel musel bezodkladně ministerstvu uvést a pokud možno doložit zcela konkrétní (tj. ověřitelné) důvody, pro které se nemůže k výsledku dostavit. Zadruhé by tyto důvody musely být natolik závažnými, že by objektivně zcela vylučovaly účast cizince na provedení výsledku. Ze systematického výkladu zákona o pobytu cizinců pak plyne, že se musí jednat nejen o důvody „vážné“, ale zároveň o důvody „na vůli cizince nezávislé“. Mezi ty budou kupříkladu spadat důvody zdravotní (např. rizikové těhotenství, závažné onemocnění či závažný úraz).
27. Judikatura správních soudů dovodila, že bezodkladnou omluvou správnímu orgánu může být i omluva učiněná s určitým odstupem času po události, která měla nastat, jež podle konkrétních okolností splňuje znaky bezodkladné omluvy správnímu orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As /2009 – 66).

28. V případě žalobkyně uvedené podmínky splněny nebyly. Žalobkyně svoji neúčast na pohovoru omluvila tím, že byla v době od 11. 12. 2016 do dne 10. 2. 2016, tj. v době doručení předvolání a konání pohovoru, mimo území ČR. Svoji omluvu správnímu orgánu I. stupně adresovala v odvolání dne 4. 4. 2016, jež posléze konkretizovala dne 14. 6. 2016. Pro podpoření svého tvrzení doložila kopii cestovního dokladu s razítky prokazující přechod hranice. Žalobkyně se tedy omluvila, soud však shledal, že tak neučinila včas.
29. Žalobkyni bylo předvolání doručeno fikcí dne 31. 12. 2015, přičemž oznámení o uložení předvolání jí bylo zanecháno na adrese pro doručování. Soud konstatuje, že již dne 4. 1. 2016 věděla o předvolání zmocněnkyně žalobkyně. Sama žalobkyně po svém návratu na území ČR dne 10. 2. 2016 mohla zjistit, že jí byla správním orgánem I. stupně doručována písemnost, neboť oznámení o uložení předvolání jí bylo zanecháno na adrese pro doručování. Již tohoto dne mohla omluvit svoji neúčast na pohovoru. Závěr o tom, že se žalobkyně neomluvila bezodkladně, vyplývá i z toho, že dne 15. 2. 2016 (tedy nejméně 5 dní po jejím návratu do ČR) bylo její zmocněnkyni doručeno vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správním orgánům nelze přičítat k tíži, že žalobkyně požádala o nahlédnutí do spisu až dne 29. 2. 2016, tedy po uplynutí lhůty (19. 2. 2016), kterou jí k seznámením se s podklady pro vydání rozhodnutí a možnosti vyjádřit se k nim poskytl správní orgán I. stupně.
30. Z uvedeného zároveň plyne, že správní orgán I. stupně dal žalobkyni možnost se s obsahem předvolání seznámit a to nejpozději dne 15. 2. 2016, kdy doručil její zmocněnkyni vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady, avšak žalobkyně takové možnosti nevyužila. Od tohoto dne do dne podání odvolání dne 4. 4. 2016, ve kterém žalobkyně omlouvala svoji neúčast na pohovoru konaném dne 22. 1. 2016, uplynuly téměř 2 měsíce, což svědčí o tom, že lhůta pro omluvu neúčasti nebyla dodržena. Pokud by soud shledal, že se žalobkyně dozvěděla o konání pohovoru až doručením rozhodnutí správního orgánu I. stupně (což však není tento případ), byla by její omluva taktéž opožděná, jelikož by ji učinila až 7 dní poté, co jí bylo oznámeno toto rozhodnutí.
31. Soud shrnuje, že žalobkyni bylo předvolání k pohovoru doručeno, měla faktickou možnost se s předvoláním k pohovoru seznámit, vlastní pasivitou této možnosti nevyužila a svoji omluvu neúčasti adresovala opožděně. Správní orgán I. stupně tedy mohl žalobkyni sankcionovat z důvodu nedostavení se k tomuto pohovoru a zamítnout tak její žádost ze dne 17. 10. 2011. Námitka není důvodná.
32. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný v řízení postupoval v souladu se zákonem, svá rozhodnutí odůvodnil dostatečným způsobem, a skutkový stav, o němž se obě rozhodnutí opírají, mají dostatečnou oporu ve správním spisu. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení soud výrokem II. rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec jeho běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2019

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu